

Lekció: Ézs 11,1-10; Textus: Kol 1,20b: „Békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által” Kedves Testvéreim!

A béke az, amire minden ember vágyik. Mai kultúránkban pedig ez még inkább igaz. Nincs olyan híradás ma, ahol nem a **háború borzalmai** elevenednek meg előttünk, amelyekre az ember csendben vagy hangosan kimondja: Mikor lesz már ennek vége? Mikor lesz már végre béke? Ez a kérdés azonban nem csak a nagyvilágban zajló eseményekre indulhatnak el bennünk, hanem személyes **körünkben élő emberek egymással való csatározásainál** is. Mikor lesz már vége az örökös veszekedésnek? Mikor lesz végre normális a kapcsolatuk? A béke és a békesség kérdése ma megkerülhetetlen fogalom.

Ézsaiás próféciája a mai napra a békéről beszél – abban a környezetben pedig, amiben a mindennapjainkat éljük nagyon megszólított a mai napra szánt igeszakasz. Azonban egy teljesen más békéről beszél, mint amiről mi gondolkodunk. **A próféta arról tesz bizonyosságot, kijelentést, hogy a béke nem a háború hiánya, hanem maga a harmónia és a teljesség.** Harmónia és teljesség, amikor minden a helyére kerül és a neki rendelt feladatban létezik, így kiadva az egészséget és a tökéletességet. Ez a harmónia és béke árad ránk ebből a prófétai üzenetből: „*Akkor majd a farkas a báránnyal lakik...a tehén a medvével legel...a kised a viperalyuknál játszadozik és nem árt és nem pusztít ... senki*”. Ez annyira abszurd és hihetetlen harmónia, mintha azt mondanánk: „Akkor majd az ukrán az oroszokkal lakik. A székely a románokkal eszik... A szerb a horvátokkal örül... és a palesztin gyermek az izraeli férfival sétál kézenfogva...” Ha pedig még személyesebbre vonjuk a párhuzamot, akkor mindenki a saját maga kapcsolati körének legnagyobb ellentétjeit: „Anyós a menyével, fiú az apjával örül és ujjong, imádkozik...” **Annyira felfoghatatlan és hihetetlenek ezek a képek, hogy szinte el sem tudjuk képzelni.** A harmónia és béke pedig csupán dajkamesének tűnik, amivel a felháborodott lelkeket csillapítani lehet.

A Biblia viszont beszél ennek a békének, harmóniának és teljességnek az eredetéről. Ez volt ott a teremtésben, az Istennel és egymással, valamint a világgal való kapcsolatunkban. Mindennek és mindenkinek megvolt a helye, szerepe és feladata abban, hogyan lehet Isten jó világát megélni és benne a teljességet és a harmóniát Isten dicsőségére megélni. **A béke tehát nem valami rossznak a hiánya, mint a háború, veszekedés, hanem a jó kiteljesedése és megélése, megtapasztalva, hogy a helyemen vagyok – ezt hívja a Biblia shalomnak, melynek helye az Édenkert.** A béke létező fogalom háború és bűn nélkül is a Bibliában, erről szól az első és utolsó 2 oldal.

Az viszont, hogy mi már csak a bűn összefüggésében tudunk róla gondolkodni, arra mutat, hogy valami tönkrement. Valami nem működik jól és nincs harmónia, nincs békesség. Elsősorban bennem és csak utána a másokban és közöttünk. **A Biblia nagyon világosan ír a békétlenségünk forrásáról: nem vagyunk a helyünkön.** Nem vagyunk az Isten jelenlétében, a harmónia és a békesség megtettesült helyén, mert kiléptünk a helyünkről és áttettük a határainkat. Az Isten elleni engedetlenség volt az első határsértés, melyből fakadt a békesség megtörése, majd ez kihatással volt minden másra is. **A békétlenség forrása ez: nem vagyok a helyemen.** Kiestem onnan és minden erőmmel és idegszállammal arra törekszem, hogy visszakerüljek oda – **ezek azonban emberi módszerek, amelyek sosem adják vissza a harmóniát, csupán látszat békék.** Az ókori Róma nagy reménye a **Pax Romana** volt. Azaz Róma általi béke, amely az egész világra kiterjed. Ehhez azonban előbb minden népet és nemzetet le kell igázni, aki nem akar behódolni és szolgá lenni. Ha majd minden nép kézre kerül, akkor lesz béke. Ellenségeket gyártani és azok legyőzése által a béke illúziójával kecsegtetni. Ha majd Ő nem lesz, akkor végre minden helyreáll. Ezt a mondatot pedig már nem csak a politikai hatalmak ismerik, hanem mi is – a saját életünk mondatai. **Ez az ember tragédiája:** vágyik a békére, mégsem tudja megteremteni, visszaidézni azt. Hiszen a békéért folyó küzdelemben harcolunk az emberekkel, miközben a béke az emberért lett, a háború pedig ellene van.

Hogyan lehet a béke mégis valóság és élő reménység? Úgy, ahogyan Pál is mondja: „Békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által.” Isten nélkül nincs béke. Ő képes egyedül arra, hogy az embert újra a helyére állítsa és ezt önmagában kezdte el. **Jézus békéltető küldetése már a születésekor kimondatott: Dicsőség a magasságban Istennek és a földön békesség, az emberekhez jóakarattal.** (Lk 2,14), Zakariás úgy beszél róla, mint *aki ráigazítja a lábunkat a békesség útjára.* (Lk 1,79). Jézus pedig az elvesztett békesség ígéretét adja: „*Az én békességemet adom nektek!* (Jn 14). *Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve és megnyugvást adok nektek.* (Mt 11,28). **Isten lép az ember felé, azért hogy a helyére álljon az emberiség, Isten pedig az emberiség helyére.** Erről szól **a kereszt titka és csodája. Jézusban a helyünkre kerültünk, Isten ítélete elé a világ nürnbergi perében, paradicsomi lázadásának perében.** De az elítélt nem a vétkes, hanem a sértett, maga az Isten. Ezzel pedig egy nagy titokra mutat rá Isten a béke megvalósulásában: **Nem a másik legyőzése által lesz béke, hanem ha engedjük, hogy Isten győzzön le Bennünket, ezáltal a krisztusi utat követve a béketeremtésben – Hegyi beszéd:** Akik békét teremtenek, Isten fiainak neveztetnek. Ha tudunk **szenvadni a másik miatt, hanem másikiért,** akkor lesz csak igazi békesség. Ehhez azonban **először Krisztus vérére kell látnom,** mint ami

értem folyt ki. **Az úrvacsora az igazi békemenet.** Olyan békemenet, amelynél nincs hatásosabb és dicsőségesebb.

Elindulok a kehely irányába, ahol az értem hozott áldozatát látom Istennek, hogy aztán az asztaltól távolodva közeledjek a saját békességem támadóihoz, hogy áldozatot hozva értük békességet élhessek át. Példaként hadd hozzam egy számomra megrendítő életút példáját. **Richard Wumbrand** a kommunista Romániában volt lelkész, akit az evangélium hirdetése miatt zártak börtönbe, amit javarészt szovjet katonák között végzett. Titokban, családját sem kímélve zárták be, majd kínozták éveken át. Fogva tartója napról napra agyba-főbe verte, ha bármikor imádkozni látta magányos cellájában. A brutális verések közepette próbálta jobb belátásra bírni kínzottját mondván: legalább ne térdelve és összekulcsolt kézzel imádkozzon az elképzelt istenéhez, hanem titokban úgy kevesebb verést kap... Egy nap ismét térdelve, összekulcsolt kézzel látta a kulcslyukon át. Bement, de mielőtt elkezdte volna a megszokott ütések, megkérdezte: kiért imádkozol? A válaszban minden benne volt: **Értem imádkozom!** Soha többé nem ütötték meg Richard Wumbrandot... **A békességet egyedül Isten adhatja meg számunkra, az evangélium által: Isten jobban szeret minket, mint érdemljük, békességet szerzett a keresztfán vére által.**

Jézus váltsága **két dologra** figyelmezteti a békére vágyó embert és közösséget, az egyházat: **a békességet nem kívülről kell várni, hanem belül, Isten által kell átélni és megélni, aminek hatása majd kifelé lesz érzékelhető.**

Másrészt pedig a békesség ebben a világban sohasem lesz teljes. Jézus maga mondja: *Nem azért jöttem, hogy békességet hozzak, hanem kardot.* (Mt 10,34). Mert a bennünk és a világban lévő bűnnel ellen folyamatos küzdelmet kell vívnunk az evangélium ereje által, hogy Isten szeretete ismert legyen minél több ember előtt, hogy ők is helyükre kerüljenek, azáltal, hogy Isten a helyükre állt. **Ez pedig felelősséget is jelent: az evangéliummal élő közösség, az egyház kell, hogy a békesség jele legyen a világban, mely szomjazik a harmóniára és teljességre.** Egy rövid történettel zárom ezt a gondolatot. Egyszer egy király versenyt hirdetett: Aki a legjobban meg tudja festeni, mit jelent a béke, annak gazdagon megjutalmazom a művét. Sokan neveztek. Két kép maradt a végén. Az első festményen egy gyönyörű tó látszott, sima, mint az üveg. Körülötte zöld hegyek, kék ég, hófehér felhők. Minden nyugalmat árasztott. A király bólintott: „Igen, ez békés.” A második képen viszont vihar tombolt. A sziklákon tajtékzott a vízesés, a fák meghajoltak a szélben, a felhők villámokat szórtak. De a kép egyik sarkában, a zuhatag mögötti sziklahasadékban, egy madárfészek lapult. És a fészekben egy kismadár békésen pihent, szárnyaival betakarva fiókáit. A király mosolygott: Ez az igazi béke. Nem a vihar hiánya, hanem a nyugalom Isten oltalmában, a vihar közepén. **Éljük bele a világba és adjuk tovább ezt a békességet! Ámen!**